

10/08/2014

Un record

Vermell, verd, blau, blanc, negre, vermell, verd, blau, blanc, negre... I així fins que el color blanc comença a prendre alguna forma. La forma es va transformant fins que es converteix en una cara, una cara espantosa. Terror, soroll insuportable, humitat, fred sobre la pell.

8:32

Vestit només amb uns fúting vermells es desperta de manera violenta. La mirada perduda. Tot i tenir els ulls ben oberts, només veu llum blanca, només sent sorolls llunyans i incomprendibles, les veus que se li apropen no tenen cap mena de sentit per a ell. Són instruments de vent mal afinats. Només està segur de notar humitat i fred per tot el cos. Deliris. Deliris que avancen cap a sensacions, com si uns cables enganxats a les costelles i a les extremitats es traccionessin, agarrotament màxim.

Nota com alguna cosa li fa una forta presa per les espatlles i l'encasta contra la camilla. Són el zelador i la infermera de la UVI. Li han obert una via, li han lligat una veta al canell dret amb números i un codi de barres, li han posat roba d'hospital, té les constants monitoritzades i ara esperen que el metge de torn els doni l'ordre per subministrar-li un calmant. L'home està experimentant un dolor intens que li impedeix comunicar-se amb coherència i humanitat, si més no, així ho creuen. S'acaba de despertar d'una inconsciència que, segons els informes que tenen, dura des de fa com a mínim una hora

i mitja.

Li subministren una bona dosi de fentanil, opiaci dels més forts. És un relaxant tan potent que fa desaparèixer qualsevol sensació de dolor, fa desaparèixer totes les sensacions... Temen que entri en xoc i això podria portar-li conseqüències irreversibles tant al cap com al sistema locomotor.

–Aquests calmants són oli en un llum –diu la infermera al zelador– segurament s’adormirà i quan es desperti encara li durarà l’efecte, l’únic problema que tindrà serà que es passarà un parell de dies sense cagar.

–Doncs podríem aprofitar per arreglar-lo ara que està tan quiet, s’ha deixat anar de tot i val més que vagi net quan el visiti el traumatòleg.

La inspecció que li fa el doctor Vallús, traumatòleg, identifica i descriu una contusió al frontal del crani i un esquinç en el bessó de la cama dreta, amb més que possible lesió del tendó d’Aquil·les. Li han fet plaques i no hi ha cap os trencat o estellat i no sembla que apareguin hematomes interns deguts a la contusió al cap, es poden descartar coàguls i microestelles d’os que puguin provocar un daltabaix cerebral. Les constants són correctes i el poden traslladar a una habitació de la secció de traumatologia per mantenir-lo en observació. Es dona el cas que no l’han identificat i molt probablement quan es desperti no recordarà ni com es diu. S’ha convertit en una mena de naufrag.

D’altra banda, la policia municipal ha fet tots els tràmits perquè els mossos d’esquadra comencin la investigació del que ha passat. La investigadora Marta Torras porta de guàrdia des de les 00:00 i ha passat una nit ben tranquil·la, però està mosquejada amb els

programes pilot i mil coses rares que els fan fer a ella i als seus col·legues. Acabarà el torn 24 hores després d'entrar, i començarà dos parells de setmanes de vacances. En té moltes ganes. I de cop, el que semblava que havia de ser un torn sense gaire feina, pam! Apareix un gilipolles sense documentació i sense consciència al mig del carrer Nou. Cap allà que ha d'anar. I just al carrer Nou, la seva manera d'entendre la vida fa que senti una profunda animadversió cap a la gent que viu al barri vell i zones pròximes. En general rastafaris i altres tipus de pijos que viuen com cuques al mig de la ciutat i que quan els hi pica agafen un avió cap a Eivissa o encara més lluny. En va conèixer molts quan estudiava psicologia i creu, convençudament, que són aquests els responsables reals de la crisi que emplena diaris, informatius i tertúlies periodístiques. Joves (o no tan joves) que no treballaven o treballaven poc, i que de cop i volta tenen places de funcionari a l'Ajuntament, Diputació, o qualsevol agència que s'hagi inventat algun parent on cobren una pastarrufa per fer feines poc qualificades i amb bon horari. Preferiria anar a investigar a la Font de la Pólvora, o potser ben pensat, no...

Mira les fotos que li han passat els companys de la urbana i ubica l'escena del succés. Es troba davant d'una façana que recorda les cames carregades de varius de la seva mare. Com arriba un home jove i aparentment sa a aquesta situació? Doncs des del cel, com en Mr. Bean. Somriu només de pensar-hi. Mira amunt i veu un balcó ple de floridura i molsa resseca amb la porta oberta. No hi ha dubte, ha caigut d'aquí dalt.

9:36

L'han ubicat a l'habitació 63 per poder-li fer un seguiment fins que recuperi la consciència i el puguin identificar per acabar de complir amb l'expedient. Hi ha una calma penetrant, només se sent el passar de pàgines de la revista que està llegint el zelador que el vetlla.

El fentanil encara pega i fa que tingui al·lucinacions però ja no són espantoses i passat uns minuts comença a tenir records lúcids, transparents, gairebé reals. Si fins ara els cervell semblava que només repassava experiències primàries i primitives, ara l'ha traslladat a una data estiuenca imprecisa.

Una amistat accidental

Sempre fan preguntes, preguntes tontes que contesto per no fer enfadar la mare.

–Quants anys tens, maco?

–Quatre anys.

–L'any que ve estarà a punt de fer primer –acaba dient la mare per salvar-me d'aquesta bruixa.

No sé per què em pregunten tan sovint els anys que tinc. Ja podrien fer-me algun regal de tant en tant. M'agrada l'estiu, la mare fa vacances i jo també. Només hi ha el problema d'haver de passar tot el dia amb la Montse, jo tinc quatre anys i ella en té vuit i es pensa que soc com una joguina més. Em crida i em pega si no faig el que ella vol i no sempre vull fer el que ella vol. Per sort els matins els passa a la piscina i jo em quedo amb la mare. De vegades anem a esmorzar al bar de la Paquita. Com avui. I ara ja tornem cap a casa.

La mare posa la clau a la porta de baix al carrer i s'enganxa els dits entre la maneta i la reixa. Sempre li passa igual i es queixa i deixa anar un bon crit. M'espanto. Quan em crida és perquè he fet alguna malifeta. Tot remugant anem pujant fins al primer pis. Tinc molta set però no vull demanar-li res a la mare per no fer-la enfadar. Ella puja cap a les habitacions i jo em quedo sol a la cuina. Miro per la finestra, es veuen els gats dels veïns passejant sobre les uralites. Ara a l'estiu és molt avorrit, a l'hivern es barallen gairebé cada dia. Engego la tele, aviat faran el “coche fantástico” i després “el Equipo A”. Però tinc molta set. Vaig cap a la nevera. L'obro. Què hi ha per beure? Tant de bo hi hagués un Okey de vainilla o maduixa, o una Fanta de taronja.

Cartró de llet, això sembla un suc de fruita, hi ha raïms pintats... Faré un tragué d'això. Glub, blub, glub, blub.. Aah!! Que dolent que era, però refresca. En beuré una mica més. Una esgarripança em passa del coll als peus. La mare apareix per la porta i es posa a cridar.

–La mare de Déu! Dona'm això! –es mira el cartró de suc– Tot el que falta te l'has begut tu?!

–Sí, tenia set. Però és molt dolent. No sembla suc de raïm.

La mare crida molt, truca per telèfon.

–Ai, mama!! Que el nen s'ha begut mig cartró de vi!. Què faig ara? El porto al metge? Val, sí, val.

Penja i em mira fixament. Començo a notar que les cames se m'afluixen i caic de cul a terra. Segur que fa riure, però la mare em mira amb molt mala cara. No em puc aguantar el riure i així que començo em venen més ganes de riure. La mare fa el gest de pegar-me però no pot, té ganes de plorar. Em demana si em puc estar quiet una estona. Quiet? No puc ni posar-me dret, quin riure. Veig com prepara alguna cosa en un got i em diu que m'ho begui. Això sí que és dolent.

–Aaaah!! Que dolent.

–És perquè vomitis, va fes-ne un altre glop.

És amargant i em deixa la llengua com enrampada però no em venen ganes de vomitar. La mare em posa els dits a la boca i farà molt riure si els hi mossego. Hahahahaha. Quines ganes de riure que torno a tenir i la mare ben enfadada. Com més s'enfada més ganes de riure tinc. La cara se li està quedant vermella i els ulls petits. Tot dóna voltes i cada cop tinc menys força. Ara sí que em comença a venir fluixera de la bona, no puc més i

Braaaaaaaah!! El croissant i cacaolat tot per aquí terra amb força suc de raïm que s'ha tornat com rosa. Em costa aixecar els braços. Els ulls se'm tanquen. El coll no m'aguanta el cap.

La mare m'agafa com un sac de patates i m'estira al sofà. M'adoormooooo.....

10:23

La transició entre visions i realitat no ha sigut tan brusca com abans, més aviat ha sigut com un flaix-back amb els ulls tancats. Obre els ulls. Reconeix formes, colors, objectes. En definitiva, hi veu en tres dimensions. Reconeix el silenci. Es queda mirant al zelador i aquest s'aixeca de la cadira i surt de l'habitació.

S'ha quedat sol. Es mira les cames, les mans, no es reconeix. Sembla com si fa una estona fos un nen petit i ara, de cop té pèls per tot arreu i les cames i els braços exageradament llargs. Què passa, on és la mare? Té ganes de plorar, però sap que els nens només ploren quan els fa molt mal alguna cosa. I ara no li fa mal res, però... Per què porta una cama embolicada?

El zelador travessa el passadís fins arribar al despatx del doctor Jordi Vallús, traumatòleg. Truca a la porta i el Dr. Vallús torna del petit viatge on l'havia portat el silenci. S'estava preguntant on deu ser la seva dona. Quan ha sortit de casa per venir cap a l'hospital encara no havia tornat, i gairebé eren les set! Té uns pensaments xungos des de fa una bona estona. Li ha trucat un parell de cops i no contesta, no veu els missatges de whatsapp. Però ara truquen a la porta.

-Endavant.

–Doctor Vallús, el pacient de la 63 ha obert els ulls.

–Parla?

–No ho sé, he vingut de seguida.

–Bé, anem a veure si diu alguna cosa.

Travessen el passadís com ho farà la brisa cap al tard. Aquest hospital el van dissenyar per aprofitar la llum solar al màxim, però no van atinar que al Pla de Girona, a ple estiu, es convertiria en un forn solar. Afortunadament, les habitacions i despatxos estan equipats amb potents aparells de fred.

–Bon dia, senyor, soc el doctor Jordi Vallús, traumatòleg –diu el doctor al pacient de la 63.

–Bon dia.

–Com es troba? Li fa mal alguna cosa?

–No em fa mal res.

–Recorda alguna cosa?

–Sí. M’he begut mig cartró de suc i he fet enfadar molt a la mama i m’he adormit al sofà... molt marejat! Encara em noto estrany, mira, els braços no pesen però cauen –el calmant li fa pessigolles per dins, sobretot al cervell.

–Com? –Tot i no ser neuròleg, el Dr. Vallús sap més o menys el que li passa.

Sap que el fentanil l’evadeix de la realitat i que el cop al cap li ha fet perdre la memòria, també sap que segurament serà circumstancial. No hi ha dos casos iguals, però normalment les persones que es troben en aquesta situació recuperen la memòria a poc a poc. Pot ser que ara recordi coses de quan era petit i, de mica en mica, anirà reestructurant la seva biblioteca fins a arribar

a recordar el que va fer ahir. S'han donat casos de persones que s'han passat anys sencers amb llacunes, però quan recuperen la memòria els records poden ser molt més clars.

–Saps com et dius? –pregunta el doctor.

–Sí, em dic Joan Eras Boix.

–On vius?

–A Arbúcies.

–Quants anys tens.

–Quatre, a punt de fer-ne cinc.

–Mira, no sé si tens una idea més o menys del que t'ha passat. T'hem trobat al mig del carrer Nou de Girona. Sense documents. Amb un fort cop al cap i un esquinç a la cama dreta. No és res greu, però sembla que tens algun problema de memòria. No pateixis, l'aniràs recuperant a poc a poc. Quan estaves a urgències t'hem subministrat un calmant molt fort que et farà estar una mica estrany almenys durant dotze hores. És probable que no puguis anar de ventre ni orinar durant aquest temps. No et preocupis que t'anirem controlant. Aquí tens un interruptor per avisar quan necessitis alguna cosa –li ensenya un interruptor que penja d'un cable just darrere el seu cap– i bé, et recomano que intentis descansar, d'aquesta manera recuperaràs més ràpidament la memòria.

En Joan Eras no entén tot el que li ha explicat. Només que no és qui es pensa que és, sinó ell després de molts anys. La situació, però, l'ha entès perfectament, cosa que potser un nen de quatre anys no faria. També té dubtes del que ha visionat, recorda l'episodi del vi i no recorda que hagués estat un accident. Recorda tenir la

certesa de beure's el vi, però al veure el drama que va muntar la seva mare, va decidir fer veure que ell es pensava que bevia suc de fruita, tot i això, el record incorporava la mentida com a part del succés, tot plegat una mica estrany i, de moment, només ho sabrà ell. Potser és per això que té un profund sentiment de culpa, no s'han de dir mentides.

–Quants anys tinc? On són el papa i la mama?

–No ho sabem. La policia està investigant per saber a qui poden avisar perquè i... –veu que no farà més que posar-lo nerviós, no ha tingut mai gaire traça amb els nens i el millor que pot fer és tancar la boca i esperar que recordi més coses–. Vols que et posi els dibuixos?

Avui en dia és ben fàcil distreure una persona sota els efectes del fentanil, i més si es pensa que és un nen. I més fàcil, nen acostumat a poca tele. No sap exactament quants anys té el pacient, però segurament que quan tenia quatre anys (que és el que creu) a Arbúcies (d'on diu que és) no es veien més de dos canals. El que no sap és que el cap d'en Joan Eras funciona com el de l'adult que és. Li engega la tele i li dóna el comandament. Beneït sigui el que va decidir que les teles dels hospitals ja no han d'anar amb monedes.

Ara mateix ja sap alguna cosa per on la policia pot començar a estirar el fil. Un nom i un poble. Ara falta que aparegui algun investigador amb ganes de resoldre el cas abans que en Joan Eras Boix recuperi la memòria. Com totes les persones amb titulació universitària, i encara més amb un doctorat, i no en qualsevol cosa, el doctor Vallús creu que la policia és un estament bastant xungo, un lloc on van a parar delinqüents juvenils rehabilitats, llicenciats en hores baixes i una rastellera de

personatges pintorescos que, fins i tot vestits d'uniforme, no semblen de fiar. No és que hagi tingut problemes amb la bòfia, però sí que n'ha tingut alguns que ell creu que els havia de solucionar la policia. Recorda la vegada que li van robar la bicicleta a l'institut i quan va anar a denunciar-ho a la Guardia Civil gairebé l'engeguen a prendre pel cul. Allà va començar la desconfiança radical cap als cossos de seguretat ciutadana. Als Mossos ja no els va ni donar l'oportunitat de demostrar el contrari.

I segurament no n'hi ha per menys. La Marta Torras s'ha passat gairebé mitja hora per esbrinar per quina porta s'entra a l'edifici on hi ha el balcó d'on creu que ha caigut l'il·luminat que ha d'identificar i tornar a la circulació tan aviat com sigui possible. Serà l'últim cas que resoldrà abans d'anar de vacances. Ha picat a dues portes, a la primera no ha respost ningú en cap dels tres pisos. A la segona, l'han obert des del primer pis. L'escala era fosca i estreta fins arribar al primer replà, on entrava llum per una finestra translúcida (o bruta). L'ha obert una vella molt blanca, gairebé de pell transparent i venes blaves, que ha insistit que passés i que prengué alguna cosa. És evident que viu sola i que passa dies sencers sense parlar amb ningú, com diu la cançó d'en Sabina, hi ha alguna cosa més trista que el diumenge d'un jubilat? Ella ha demanat que li deixés veure el balcó i prou, els anys que porta al cos l'han convertit en una persona brusca i sense embuts. Evidentment l'home no ha caigut d'aquest pis, però es veu el balcó que és just a l'edifici del costat. Li ha demanat a la vella si sap arribar a aquell balcó i ella li ha contestat que s'hi entra per la ronda Sant Francesc.

Ara està picant a la porta que creu correcta 1r 2a,

però si ha caigut d'un pis on hi havia algú més, seria d'esperar que aquest algú ja s'hagués posat en dansa per trobar-lo o per fugir deixant poc rastre, no es poden descartar hipòtesis. No contesta ningú, això reforça la idea que ha caigut d'aquest pis. Truca al 1r 1a. Obren sense dir res, mal costum pensa per dins. Potser esperen algú.. Quan és al primer replà mira les dues portes. No tenen números ni lletres. Lorientació no ha sigut mai el seu fort i haurà de fer a sorts quin timbre toca primer. RRRRIING. Collons com sonen els timbres vells. En lloc d'obrir-se la porta on truca, s'obre l'altra. Surt un personatge prototípic d'aquest barri. Barbut, grenyut i amb els ulls poc oberts. Quarts d'onze i ja va ben fumat, no és el seu problema, però.

–Hola –li diu amb to enèrgic–, Marta Torras, policia.

–Aaaaahh... eeeghhh.

–Saps qui viu en aquesta porta? És el 1r 2a?

–Eeeaa, sí és el 1r 2a. Hi viuen dos nois i una noia, no són parella ni re, ni els nois ni la noia i algun dels nois ni re.

–Saps si són a casa? –la manera de fer del jove li fa venir un tic a l'ull, està segura que ha vist aquest tipus en alguna llista electoral de les últimes municipals, n'està segura perquè va flipar amb les pintes, si hagués sortit amb vestit i corbata segur que no li hauria fet ni cas..., vés a saber per quin partit, del PP segur que no, de CiU segur que tampoc.

–Aaaah... No ho sé, gairebé no ens parlem mai. No és que ens tinguem mal rotllo ni res, és que ells fan la seva i jo faig la meva i tal.

–Per què has obert? Que esperes algú?